

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Isidoro martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

in esse debere: quod cum dominus Rembertus in sua conuersatione ipsius curæ commissis semper exhiberit, non incongruè in ipsa futura mortis eius præsignificatione multitudo plebis ostensa est, annulû eius inquirentis: qua re id utique significatum est, tempore obitus illius eos, qui illi commissi fuerant, anxie id desideraturos, ut exemplis in illo perceptis longiori spatio perfrui mererentur. Sed ut id non impetrarent, tempus posebat requiei illius, quam Episcopus Anselmius innuere voluit, cum plebem ab inquirendo annulo compescuit, dicens quod secum illum habiturus esset. Est verò super eius sepulcrum lampas lignea suspensa, ut perpetuum in illa lumen haberetur. Sub illa verò lampade in sepulcri superficie quoddam erat velamen expansum, in quo fertur præclarum sanè contigisse miraculum: quod quidem, quatenus ex referentium narratione, vel memoria vel intellectu retinemus, hoc pacto euenisse constat: Nocte quadam illa conflagraret, & primò non pauca inde decidebant prunæ in velum memoratum, atq; mox tota in illud lampas ruit, & in ipso velo ita penitus combusta est, ut velo prorsus nullam attulerit lesionem: quod nulli dubium esse debet ob declaranda merita fidelis serui sui Christum fecisse, qui cum patre & spiritu sancto viuunt & regnant Deus per omnia secula seculorum, Amen.

Miraculum
ad eius se-
pulcrum.

MARTYRIUM SANCTI ET GLORIOSI

Martyris Isidori, Authore Simeone Metaphraste.

Vm venerandam & diuinam doctrinam Domini nostri Iesu Christi, ijs datam, qui ipso sunt digni, diligenter & vtiliter esse secutus diuinus & venerandus martyr Christi Isidorus, & se per diuinas scripturas & Christi mandata omni ex parte munisset, animo fuit præclare stabilitus, spiritu confirmatus, corpore corroboratus: & fuit diuina quadam motus æmulatione in eos, qui carnem ante ipsum exuerant, & martirium pro Domino susceperant, aduersus tentationes seipsum exercens, afflictionesq; & minas tyrannorum. Sciebat enim, quod fuerat prædictum à diuino ore Domini nostri & seruatoris Iesu Christi magni Dei: nempè, quòd

5. FEBRUAR.

S. Isidorus
seipsum
egregie cõs-
firmat &
munit.

Ioan. 12.

qui diligit animam suam, perdet eam. Quocirca fidem tenens omnino immobilem, & conseruans thesaurum fidei immobilem, acquirens sibi salutem & infractam portans confessionem, Deo ostendit cor integrum: eratq; omnino à reprehensione alienus, iustus, pius & in omnibus perfectus. Non erat enim in eo macula aut indecorum aliquid, aut instabile: non vitium, nõ malitia, nec quæ ex maligno sunt mala, eius mentem reddiderunt improbam, sed moderatè & piè cum honestate & temperantia suã vitam conseruans, purè viuebat & citra reprehensionem.

Integritas
vitæ eius.

Accidit autem, ut in Chio insula essent naues cuiusdam Numerij, qui ducebat exercitum, quomodo ei iusserat Decius tyrannus. Erat verò in primis venerandus & gloriosus martyr Christi Isidorus ex ciuitate magni nominis Alexandria: qui locum quidem tenebat Optionis, non idem autem sentiebat, quod gentiles, qui erant in Aegypto, qui errorem colebant ex fabulis: sed colebat & adorabat Deum viuum, qui est Dominus vitæ & mortis, nec ei persuaderi poterat, ut sacrificaret simulacris, neque attendebat edicta Decij Imperatoris. Hunc ergò sanctum Isidorum, apud Ducem exercitûs Numerium accusans quidam, nomine Iulius, qui locum tenebat Centurionis, ei renunciauit omnia, ut qui inuidia motus esset aduersus martyrem, & ei dicit: Notum tibi sit domine mi, quòd Isidorus dijs non sacrificat, neque vllam ducit rationem sanctorum sacrificiorum: neq; inducit in animum, ut pareat Imperatori Decio. Iube ergò eum duciente vestram potestatem & interrogari.

Patria &
munus.

Hec cum audisset dux exercitûs Numerius, iussit eum statim sibi tribunali. Cum is autem adfuisset, dixit ei: Quod est nomen tuum? Sanctus verò respondens, dixit: Vocor Isidorus. Dixit Numerius dux exercitûs: Tu es, qui magnis & pijs legibus Decij Imperatoris non credis, & non vis sacrificare dijs? Dixit sanctus Isidorus: Quinam enim sunt dii vestri, aut quid sunt, ut ego quoque ijs sacrificem? Non sunt simulacra surda & cæca, & nullo sensu prædita? Dixit Numerius: O malâ & improbam huius viri mentem. Re vera dignus

Sistitur cor-
ram tribus
nali.

dignus est multis supplicijs & tormentis. Dixit sanctus Isidorus: Dignus sum pro Deo meo ferre cōtumeliam, & plagas accipere, & mortem sustinere: vt ipse quoquē me reddat dignum sanctis martyribus, qui ante me carne sunt mortui pro sancto eius nomine. Scio enim spiritu, quod qui in ipso spem collocant, nunquā sunt morituri. Sic enim dixit: Qui credit in me, etiamsi mortuus fuerit, viuet. Numerius dixit: Sacrificāsne Isidore, vt viuas, an non? Sanctus autem martyr Christi Isidorus dixit: Etiamsi velis corpus meum occidere, animā meā nō dominaberis. Decēterō puni me, vt vis: & vt vis, fac citō. Habeo enim in me, etiam postquā mortuus fuero, Deum verum & viuum. Viuit enim in me Christus, & ego in eo: nec cessabo Christum confiteri, donēc est spiritus in naribus meis. Numerius dixit: Pāre decēterō, ō homo, & semel saltem sacrificā. Sanctus dixit Isidorus: Nē temerē nugeris: nō sacrificabo dēmonibus, neque tibi parebo. Vanus enim error te diū tenens, & * planum cōstituens, studet efficere, vt reliqui per te errent. Mihi autem nunquā persuaseris: fac citō, quod velis decēterō.

Ioan. 11.

Præclara
martyris
vox.*planū, id
est, impo-
storem.Ceditur bo-
um neruis.Hilariter
properat ad
mortem.Gen. 25.
& 22.Signo cru-
cis per totū
corpus se
armat.Venerande
& sanctæ
reliquiæ.

Dixit Numerius dux exercitū: Ego tibi persuadebo, ō Isidore, meum audire consiliū. Ensem enim & grauiā flagella tibi infligam, donēc deos confessus fueris. & statim iussit eum extendi à quatuor, & boum neruis vehementer verberari. Dicebant autem ei ij quoquē, qui aderant: Sacrificā dijs Isidore, priusquā moriaris in tormentis. Eis dixit sanctus Isidorus: Ego vnum Deum esse dico, quem confiteor & colo, qui est & antē fuit & semper manet, qui est vniuersorum rex & Dominus, & omnium opifex: quem non relinquam, nec omninō negabo, nē ego quoquē ab eo neger in die iudicij. Dixit autem Numerius dux exercitū: Visum ne est tibi, non parēre mihi? Sanctus dicit Isidorus: Nunquā tibi parebo. Christum enim timeo, quem adoro & colo. Tunc Numerius dux exercitū, videns eius scopum immutabilem, eiusque constantiam & fortitudinem, cum fuisset locutus, & consultāset cum suis malis assessoribus, in eum tulit sententiam, sic dicens: Isidorum, qui non paruit legibus, & dijs noluit sacrificare, eum iubent leges Decij Cæsaris, ensi tradi.

Spiculator autem eum assumēs, duxit ad locum certaminis. Letabatur verō sanctus martyr, properans ad suū occisionem, tanquā agnus immaculatus, & hilari vultu intuens cęli altitudinē, dicebat: Sancte Domine, benedico te, quod beneplacito & voluntate tua me hodie suscipis in sancta tabernacula & in loca quietis. Et cum peruenisset ad locum, in quo sanctus erat consummandus, orauit ad Dominū, & dixit: Gloria tibi Domine Iesu Christe, fili Dei viui, cum patre ineffabili, & cum sancto tuo & viuifico spiritu. Tibi enim Domine gratias agens, hac hora accedo & oro: Domine Deus meus, qui Abrahamæ propositum & sacrificium habuisti acceptum, exaudi me in hac hora, & serui tui preces suscipe, & animam meam accipe in sanctas tuas manus. Tibi soli Domine, commendo spiritum meum, qui eum mihi dedisti: & quicumque te inuocauerit solum verum Deum, in nomine meo serui tui Isidori, siue in fame, siue in tētatione, siue in iudicio, siue in periculo & afflictione huius mundi, siue in mari, conferuetur ab omni periculo remotus & pacificus. Da autem ei quoquē Domine bonam partem inter tuos electos, & fac cum eo diuitem tuam misericordiam, liberans eum ab ea, qua circundatur, afflictione & necessitate, propter me, qui sacrificor sancto tuo & terribili nomini. Quoniam tu es Deus solus, qui ab afflictione & necessitate redimis eos, qui te inuocāt, & te decet gloria in secula seculorū, Amen. Hęc cum dixisset, genibus flexis in terram, & se signo crucis per totum corpus armāset, amputatum est ei caput, & connumeratur in sacris choris martyrum, & simul letatur cum populis Patriarcharum, & pro peccatoribus & ijs, qui eius peragunt memoriam, perpetuō intercedit apud Christum Dominum nostrum.

Quidam autem Ammonius, qui erat eius amicus, fodit in eo loco, & clanculū in eo posuit venerandum & sanctum eius corpus, cum nemo auderet eū sepelire. Sic enim iusserat iniquus Numerius eum non sepeliri, sed projici comedendum à volucribus cęli. Is verō, cuius meminimus, venerandus vir Ammonius, cum tenuisset pulchram fidem & consiliū Christianorum, & contendisset in Hellepontum, perfecta veri certaminis corona redimitus fuit in ciuitate Cyzico.

Post aliquot autem dies cum venisset ex Epheso veneranda & pia Myrope, propter imminentem Christianorum persecutionem, & accepisset de sancto martyre Isidoro, querebat locum, in quo proiectæ fuerant venerandę & sanctę eius reliquiæ. Quem cum cogn-

cognouisset, noctū ad locum accedens, & manus suas orando ad cælum extendens, fuit voti sui compos: & cum inuenisset venerandum & sanctum corpus martyris, custoditum ab angelis, & resplendens instar luminis, cum magno gaudio & lætitia apprehendens reliquias, eas vnxit vnguento: & cum eas sindone munda inuoluisset generosa & præclara hæc mulier, cum suis ancillis eas exportauit, & tulit in domum suam, Deum laudans & glorificans.

Post gloriosam verò & preciosam dormitionem sancti martyris Christi Isidori, & inimicissimam interemptionem tyranni Decij, & transitum persecutionis aduersus Christianos, magno desiderio fauciati Chij ciues, in honorem & memoriã huius mar-
tyris, venerandas & preciosas aedes excitauerunt in eius nomine, & in ijs deposuerunt
eius sanctas & venerandas reliquias. Sed diuinã quoquẽ memoriã Marcianus, qui fuit
sanctus & beatus Oeconomus & presbyter, qui venerandum templum sanctæ Irenes
& sanctæ Anastasiæ, in hac regia ciuitate diuinẽ excitauit, cum in posterioribus tempo-
ribus in somnis responsum accepisset à sancto martyre, (ab eo enim visus fuit sanctus
martyr, præcipiens ei, vt excitaret templum in suo nomine) & à somno excitatus san-
ctus Marcianus, diuina fuit captus cogitatione: & extruxit venerandam ædem, in no-
mine & ad gloriã sancti & gloriosi martyris Christi Isidori, prope sanctam Irenen, quæ
spectat ad mare, quam etiam simul dedit ipsi ædi sanctæ Irenes. Deposuit enim sanctus &
magnus vir Marcianus, in veneranda & sancta eius capsã, partem quandam sanctarum
eius reliquiarum, cum aromatibus & vnguento sanctificato. Quamobrem ab eo tempo-
re per multa miracula ostendit propriam virtutem & in eo loco presentiam, dans vni-
cuique diuina gratia ea, quæ sunt ei conducibilia. Quamobrem & fugauit spiritus im-
mundos, & multos liberauit ab infirmitate & à malis incurabilibus: & eos, qui in mari
nauigabant, à tempestate & periculo conseruauit illæsos & non passos naufragium.
Propter hæc ergò & multa alia, gloriã emittimus, honorem & adorationem Deo,
qui per martyrem largitur omnibus curationes & miracula ad peccatorum redempti-
onem, ad purificationem animarum, & ad salutem corporum: Gratia & clementia Do-
mini nostri Iesu Christi, cui gloria & potentia nunc & in secula seculorum, Amen.

Templum
S. Isidori.

Item aliud.

Multa eius
miracula
post mortẽ.

MARTYRIVM SANCTAE ET GLORIOSAE

MARTYRIS CHRISTI AGATHAE,

Authore Simeone Metaphrasæ.

Imperante illo tempore Decio, iniquo Cæsare, Quintiano
autem præside infula Sicilia, Italarum prouinciã, exijt ab
eis iniquum & iniustum edictum, vt omnes Christiani,
qui colebãt veram & piam religionem, morti acerbæ tra-
derentur. Sancta ergò magnique & excelsi animi Agatha,
quæ nata quidem erat ex ciuitate Panormitana? erat au-
tem insigni & claro genere orta, cum audiuisset hoc im-
pium sermone iactatum esse decretum, ilicò patria, gene-
re, gloria & vniuersa, quæ est ad tempus, specie ac visione,
atque adeò ipsa quoquẽ vita contempta, armata fuit ad
certamina pro Christo suscipienda.

FEBRUAR. 5.

Patria S.
Agathæ.Præparat se
ad certami-
na.

Quintianus autem Præses cum audiuisset de sancta & generosa Christi athleta Aga-
tha, quòd formæ pulchritudine superaret omnes sui temporis adolescentulas, querebat
quonam modo Dei virginem Agatham comprehenderet, & ad se attraheret. Non ces-
sabat itaque quotidie improbam suam agitare cogitationem, donè ei liceret cæstrum
sux libidinis ad effectum deducere. Quare venerandam & insignem Dei ancillam Aga-
tham eo pretextu, quòd esset Christiana, iubet comprehendi & ad se adduci. Erat au-
tem beata Agatha vita & oratione ornata, & insigni pulchritudine, quæ poterat eximia
specie eos, qui ipsam videbant, subijcere. Quintianus verò Præses cum esset vaser & ma-
litosus, captus amore virginis, oculum suum perturbabat. Similiter autem eius quoquẽ
pecunias concupiscens, non cessabat a siuè cogitare, quomodo eam apprehenderet.
His ergò modis, quos diximus, furore percitus Quintianus, iussit sanctam Agatham
prehèdi à militibus. Milites autem Catania egressi, cum sanctam inuenissent Agatham,

Compre-
hensa ducitur
ad Præsidi.

D d d d

dicunt